

Navn, er og bliver det en *Understøttelse*, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Refshauge, naar han ved anden Behandling udtalte: Selve Maaden, hvorpaa denne Hjælp udføres, forandres jo ikke, fordi Navnet forandres.

Den eneste principielle og væsentlige Forandring, som finder Sted, er, at denne Understøttelse nu bliver ydet efter faste Sætsler og efter faste Betingelser. Den hidtilværende skønsmæssige Understøttelse bliver nu erstattet med en systematisk Understøttelse, og dette finder sit Udtryk i Lovforslagets Titel: Forslag til Lov om Aldersrente. Den højtærede Indenrigsminister vil med denne Betegnelse fastslaa Ydelsens Karakter af en Ret, af en Form for Pension eller Efterløn, hvad man nu vil kalde det. Det forekommer mig, at hele denne Motivering af Lovforslaget i høj Grad minder om et Ord, som den højtærede Indenrigsminister, der jo er saa vel bevandret i Klassikerne, godt kender, det bekendte Goethe-Ord: „Wenn irgendwo Begriffe fehlen, dann stellt zur rechten Zeit ein Wort sich ein“.

Imidlertid indeholder Betænkningen en Udtalelse om Muligheden af en Overgang til en hel eller delvis Folkeforsikring, en Udtalelse, som den højtærede Indenrigsminister har givet sin Tilslutning, og dette kan jeg for mit Vedkommende kun udtrykke min Tilfredshed med. Jeg vil straks sige, at hvis dette Tilsagn ikke var givet i Betænkningen, vilde jeg ikke have kunnet stemme for Lovforslagets Overgang til Landstinget.

Det ærede Medlem Hr. Refshauge udtalte forleden, at han hørte til de Medlemmer indenfor Flertallet, der havde næret Betænknelighed ved at gaa til en fast Aldersrente som en vederlagsfri Ydelse, og han anførte som Grund hertil bl. a. den vanskelige Stilling, som adskillige, ja, mange sønderjydske Kommuner vilde komme i, hvis dette Lovforslag blev Lov, en Stilling, der ganske naturligt hidrørte fra den ganske katastrofale Nedgang, Markkursen har været Genstand for i de sønderjydske Landsdele; denne Nedgang har medført, at mange Mennesker i de sønderjydske Landsdele, der hidtil var forholdsvis vel situeret, nu befinder sig i yderst vanskelige Kaar og vil være nødt til i meget stort Antal at ty til Aldersrenten, skønt deres naturlige Instinkt afholder dem fra at tage imod en Ydelse, i hvilken de, trods alle smukt klingende Argumentationer og mange smukke Begrebsfortolkninger, dog kun kan

se en Understøttelse fra det offentliges Side, som de hidtil ikke har behøvet at ty til.

Ved Siden af dette Forhold, som det ærede Medlem Hr. Refshauge rigtigt fremdrog, og som kunde suppleres med mange andre Eksempler, er der et andet Forhold, der ganske naturnødvendigt, forekommer det mig, medfører, at vi fra sønderjydske Side indtager en Særstilling til dette Lovforslag. Det er den Lovgivning, hvorunder vi hidtil har levet, den tyske Forsikringslovgivning, der begyndte med den store Rigslov fra 1889 og endte med den store Kodifikation af den tyske Rigsforsikringslovgivning i Juni 1911, hvortil saa sluttede sig en særlig Rigsforsikringslov for private Funktionærer med Indtægter paa indtil 5 000 Mark. Det er om hele denne tyske sociale Lovgivning, at den nuværende højtærede Statsminister i en Afhandling, han skrev ganske kort Tid efter, at den store tyske Alderdoms- og Invalidforsikringslov blev til, i 1889, har skrevet nogle Ord, som det er af Interesse at mindes, og som jeg her med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Tyskland havde saaledes i Virkeligheden givet Eksemplet og vist det Mod, der skulde til for at træde de nye, som oftest saa trange og vanskelige Veje. Til Gengæld har det haft Æren af at afgive Forbillede for det sidste Tiaars Arbejde i lignende Retning rundt om i Europa. Ikke saaledes at forstaa, som om man andetsteds slet og ret har efterabet det tyske Eksempel. Tværtimod, man har ofte taget Afstand, endog fra Hovedtanken i den tyske Lovgivning, men dog har man ikke et eneste Sted kunnet gaa udenom den. De Undersøgelser og Overvejelser, hvorpaa den er bygget, er overalt blevet benyttet som uundværligt Materiale for Arbejdet i andre Lande, og hvor man ikke ligefrem har kunnet benytte den som Forbillede, har dog Studiet af den været uundværligt for enhver, der vilde naa til Overblik og Klarhed.“

Jeg kan just ikke se, at det her fremsatte Lovforslag er et Vidnesbyrd om noget Studium af den tyske Lovgivning, og jeg vilde mene, at naar man i andre Lande, som for Tiden i Frankrig og i Finland, er i Gang med at gaa over til Forsikringsprincippet, maa det ogsaa — alle Vanskeligheder til Trods, som jeg meget godt ser, efter at denne Lovgivning har været gældende i 30 Aar herhjemme — være muligt her i Danmark. Jeg tillægger her den højtærede Indenrigsministers Tilsagn om at lade sagkyndige overveje Muligheden af